

Derimod er det, som foran nævnt, fundet mindre rimeligt, at der er saa ringe faktisk Forskel, som det ofte er Tilfældet, mellem Understøttelsessatserne for de unge Ikke-Forsørgere og Forsørgere i samme Aldersklasse. Det er saaledes f. Eks. oplyst, at denne Forskel inden for 2 Grupper i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse kun andrager 20 Øre daglig. Det har derfor været overvejet, om man burde foretage en særlig Nedsættelse for at skabe en større Spændvidde mellem Understøttelsessatserne paa dette Omraade. Heroverfor er det blevet anført, at Understøttelserne til de unge Ikke-Forsørgere i Forvejen er saa lave, at en Nedsættelse vilde virke urimelig haardt, og at Arbejdsløshedsforsikringens Organer selv maa have Bestemmelsesretten med Hensyn til, hvordan Forsikringens Midler fordeles. Der er i Udvalget opnaaet Enighed om, at der — ud fra den Tankegang, at Forsikringens Opretholdelse i væsentlig Grad beror paa Statens Tilskud, og at dette Tilskud ikke bør bidrage til Opretholdelsen af de anførte urimelige Forskelligheder — bør ske en *Graduering af Statstilskudet*, saaledes at *den Del* deraf, som *beregnes at medgaa til Understøttelsen til Ikke-Forsørgere under 25 Aar*, — *opgjort pr. Understøttelsesdag* — *ikke maa overstige $\frac{2}{3}$ af den Del af Statstilskudet, som beregnes at medgaa til Understøttelse af Forsørgere under 25 Aar*. Da Statstilskudet beregnes i Forhold til Kassernes Kontingentindtægter, forudsætter en saadan Graduering visse særlige Beregninger, som der nærmere gøres Rede for i de specielle Bemærkninger nedenfor! Sp. 5185. Samtidig foreslaas det at fastsætte, at *Arbejdsdirektøren skal træffe Foranstaltning til, at Dagpengesatserne i de enkelte Kasser for Forsørgere og Ikke-Forsørgere i de forskellige Kategorier staar i et passende Forhold til hinanden*.

I Overensstemmelse hermed stilles der Forslag om et nyt Stk. 2 efter § 13, Stk. 1, og om et nyt Punktum efter 2. Punktum i § 15, Stk. 3.

Der er i denne Forbindelse rejst Spørgsmaal om en Forhøjelse af Statstilskudet til de Arbejdsløshedskasser, hvis Medlemmer oppebærer de laveste Lønninger. Der har ikke kunnet opnaas Enighed herom, men som det er anført i Udvalgets Betænkning, gaar Udvalget ud fra, at for saa vidt Arbejdsløshedskasser maatte komme i økonomiske Vanskeligheder, vil Bevillingsmyndighederne stille sig velvilligt til Spørgsmaalet om Statens Bistand.

IV. *Restancefrister og Tilskud til Betaling af Medlemsbidrag (Kontingenthjælp)*.

Ifølge Arbejdsløshedslovens § 13, Stk. 4, er et nydende Medlems Opholdskommune berettiget til uden Samtykke af højere Myndighed at yde et Tilskud til Bestridelsen af hans Medlemsbidrag for det løbende Regnskabsaar, naar Kommunalbestyrelsen skønner, at vedkommende vanskelig vil kunne udrede hele det ham paahvilende Bidrag. Ydelsen af et saadant Tilskud, der dog ikke maa udgøre over Halvdelen af Medlemsbidraget, medfører ikke Retsvirkninger for paagældende i Forhold til det offentlige.

Af Forsorgslovens § 284 følger det derhos, at der ikke kan ydes Hjælp til Tilskud til Medlemsbidrag til Arbejdsløshedskassen paa anden Maade end fastsat i Arbejdsløshedsloven.

Det hævdes imidlertid, at der desuagtet ofte ydes saadant Tilskud til Betaling af Medlemsbidrag, uden at Arbejdsløshedslovens Forudsætninger er opfyldt. Det anføres saaledes, at der i vidt Omfang ydes Tilskud til Personer, der har haft rimeligt lønnet Arbejde, og som derfor burde kunne have udredet det dem paahvilende Medlemsbidrag uden Vanskelighed. Endvidere anføres det, at Tilskudet i adskillige Tilfælde ikke ydes de paagældende under Iagttagelse af den anførte Bestemmelse i Arbejdsløshedslovens § 13, men at den almindelige Hjælp (Kommunehjælp), en arbejdsløshedsforsikret maatte oppebære til Underhold, simpelthen udmaales under Hensyn til det Medlemsbidrag, det paahviler ham at yde til Arbejdsløshedskassen.

I begge Tilfælde vil saadan Ydelse af Tilskud til Medlemsbidraget til Arbejdsløshedskassen kunne henføres til, at Kommunerne ønsker at varetage deres egne økonomiske Interesser.

I den første Gruppe af Tilfælde, hvor en forsikret efter en Arbejdsperiode er blevet arbejdsløs, vilde en Nægtelse af at yde Tilskudet nemlig medføre, at paagældende i Kraft af Forsikringens Restanceregler blev slettet som nydende Medlem og derfor mistede sin Understøttelse, saaledes at det blev Kommunen, der herefter kom til at yde ham den fornødne Hjælp til Underhold under Arbejdsløsheden. For den anden Gruppe af Tilfælde gør det Forhold sig derhos særlig gældende, at Kontingenthjælpen ikke er Genstand for mellemkommunal Refusion, jfr. Forsorgslovens § 57, hvorfors det betyder en økonomisk Fordel for Kommunen, at